

MIRIAM
BLAHOVÁ

PŘÍBĚH
SLUNEČNICE

motto

Příběh slunečnice

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

Miriam Blahová
Příběh slunečnice – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

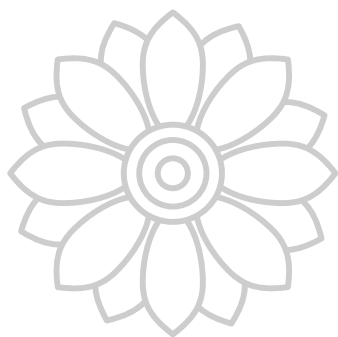

ALBATROS MEDIA

MIRIAM
BLAHOVÁ

PŘÍBĚH
SLUNEČNICE

PRAHA 2022

PŘÍBĚH
SLUNEČNICE

Prolog

Kuchyně se blýskala čistotou. Vysoká kredenc, která naši rodinu provázela již po generace, voněla dřevem a zdobily ji porcelánové talíře. Stály na horních policích prosklené vitríny vedle starožitné truhličky s přibory. Posunula jsem ji kousek doprava, pohládla rytinu na víku a zavřela dvířka. Zbývalo jediné – oprášit semišový otoman vlhkou utěrkou.

Teď jsem spokojená, pořádek musí být!

Mé rozjímání však netrvalo dlouho. Dříve než jsem stihla vyždímat utěrku, ozvalo se zavržení. Nezaměnitelné skřípání mě přinutilo neprodleně se přemístit k oknu, abych zkontrolovala, kdo se k nám brankou dobývá na zahradu.

Na jinovatku pokrytý trávník vstoupila vysoká postava, srdce se mi rozbušilo radostí.

Josef ale nezamířil ke kůlně, kam pokaždé ukládal svůj bicykl. Opřel jej o plot a rychlým krokem pospíchal domů. Okamžitě jsem se vydala ke dveřím.

„Aničko,“ vpadl dovnitř a pevně mě přitiskl na svou hrud. „Jsi v pořádku. Díky Bohu!“

Jeho zrychlený dech i nezvyklé přivítání mě znejistělo. Nevrátil se domů, protože bylo ve škole málo dětí, jak

jsem si původně myslela. Muselo se stát něco nepředvídatelného. Něco hrozného...

„Pojď,“ popadla jsem ho za ruku a pomohla mu se vysvléknout. Když si odložil kabát, usedli jsme naproti sobě ke kuchyňskému stolu.

„Teď mi v klidu vysvětli, co se děje. Proč jsi přijel ze školy tak brzy?“ Zpytavě jsem se na něj zahleděla a přiměla ho tím, aby konečně pozvedl bradu. To, co jsem však spatřila, se mi ani trochu nelíbilo. Byl bledý jako vápno, v očích se mu zrcadlil smutek a rty se mu nekontrolovatelně trásly. Ihned mě naplnila neblahá předtucha.

„Němci,“ zašeptal. „Němci včera překročili hranice a obsadili největší města. Lojza Tomšů mi to vyprávěl.“

„Která města?“

„Nevím. Určitě i Prahu, ale on mluvil hlavně o Ostravě. Jeho syn Rudolf, který tam žil, se včera v noci sbalil a utekl. Prý to bylo hrozné...“

Píchlo mě u srdce.

Už delší dobu, snad od podzimu loňského roku, jsme žili ve strachu. Německá vojska víc a víc utlačovala okolní státy a Hitler získával čím dál větší moc. Doufala jsem, že se nám vyhnou, ale mé přání zůstalo nevyslyšeno.

„Proč Československo? Co od nás chtějí?“ vyřkla jsem své myšlenky nahlas.

„Ne Československo,“ pohladil mě po ruce. „Včerejškem se od nás Slovensko odtrhlo.“

„Pro Kristovy rány! Proč?“

„Netuším,“ pokrčil rameny. „Určitě v tom mají prsty nacisti. Nic se neděje jen tak zbůhdarma.“

Hleděli jsme si zpříma do očí. Manžel v mých hledal útěchu, zatímco já v těch jeho odpovědi.

„Co ti ještě říkal Lojza?“ pídila jsem se po dalších zprávách.

„Všechno se to prý semlelo v podvečer. Němci v uniformách a tmavě zelených helmách vtrhli do města. Využili momentu překvapení, lidé se ani nestihli připravit k obraně. Obsadili radnici a policejní ředitelství,“ odmlčel se, aby nabral dech. „Měli obrněná auta, mopedy, a dokonce i tanky, Aničko. Umíš si to představit?“

Nešťastně jsem zavrtěla hlavou.

„Po několika hodinách už visely vlajky s hákovým křížem a bílou orlicí úplně všude.“

„To je příšerné,“ přikryla jsem si ústa dlaní. „Co bude dál?“

„Okupace.“

„Okupace?“

„Řídící Sláma nás poslal z práce domů. Prý se Němci pohybují rychle a obsazují veškerá města v okolí. Je jen otázkou dní, možná hodin, než vyvěsí vlajky i na naší škole. Nechtěl, abychom u toho byli.“

Ztěžka jsem se opřela o dřevěné opěradlo židle. Ruce se mi začaly třást, hlas mi uvízl v hrdle a mé nitro zaplavil strach. Strach z budoucnosti.

„Jakub už je doma?“ vyzvídal Josef.

„Ano. Přišel po poledni, naobědval se a právě si čte v pokoji.“

„Musíme mu to říct.“

Náhle se ve mně vzedmul mateřský pud. *Proč toho chlapce děsit okolnostmi, které se ho zatím netýkají? Cožpak se celý svět pomátl a všichni přišli o rozum?*

„Počkej,“ prosila jsem svého muže. „Řekneme mu to později. Nech ho ještě chvíli svobodně dýchat...“

1

Natálie

Ticho. Bolest. Tma.

Tyhle jediné tři věci jsem byla schopna vnímat. Zbytek se rozpíjel v mlze. Vzpomínky na slunečný den, vítr šlehající mě do tváře i nutkání dostat se na místo srazu včas, to vše přebil náraz. Šok spjatý se strachem ze smrti. Kam a proč jsem narazila, však bylo záhadou.

„Probírá se,“ zazněl v mé blízkosti uplakaný hlas.

„Mami?“ Pomalu jsem rozlepila oči a mžourala do ostrého denního světla. „Co se stalo?“

„Ach, Naty!“ Skočila mi kolem krku, pak si rychle uvědomila, že by mi tím mohla ublížit, a raději se stáhla zpátky. Posadila se na židli vedle té tátovy.

„C–co se stalo?“ zopakovala jsem podruhé. Nic v pokoji nedávalo smysl. Naši s vyděšenými výrazy v obličejích seděli u kovového lůžka s bílým povlečením a modrým pruhem na okraji. Přesně jak se slušelo na nemocniční ložní prádlo. *Nemocnice*, problesklo mi hlavou. *Jasně, jsem v nemocnici!*

Mátově zelený nátěr, žaluzie v oknech i kovové noční stolky toho byly důkazem. Ocitla jsem se...

„Měla jsi nehodu,“ kuňkla Eliška. Ani jsem nezpozorovala, že je moje starší sestra v pokoji s námi.

„Pořádně ses vymlela.“

„A nás pořádně vyděsila.“ Táta samozřejmě nezklamal. Místo soucitných projevů vypadal našťvaně. „Co se, prosím tě, stalo?“

Dobrá otázka. To by mě taky zajímalo.

Ale pohled na moji zafačovanou ruku vzpomínky oživil.

Seděla jsem doma, brouzdala internetem, když mě vyrušila příchozí zpráva na messengeru. Psala mi Kristýna, lanařila mě ven. Nebylo se čemu divit, za okny pařák, žádné povinnosti, prázdniny v plném proudu. Opalovačka a osvěžení v bazénu se zdály jako skvělý nápad.

V rychlosti jsem naházela pár věcí do batohu – osušku, bikiny, opalovací krém a samozřejmě mobil se sluchátky –, nasadila jsem si sluneční brýle a vytáhla klíče od auta, ale rychle jsem je zase schovala zpátky. Došlo mi, že tátova černá oktávka, kterou jsme s Eliškou velkoryse mohly používat, stojí v centru města před jeho firmou. Oprášila jsem proto kolo a šlápla do pedálů.

Asfaltka byla rozpálená tak, že z ní horko doslova sálalo. K tomu odporně páchla dehtem. Chtěla jsem mít dřinu co nejdřív za sebou, hnala jsem se k cíli s větrem o závod, neustále mě však rušily vibrace z kapsy.

Tady se vzpomínky začaly lámat. Jako by mě chtěly ušetřit bolesti. Ochránit před saltem, které následovalo.

„Stál tam zátaras!“ vykřikla jsem překvapeně.

„Kde?“

Pohládila jsem mámu očima a odrecitovala vše, co se mi právě vybavilo. Neubránila jsem se přitom mlžení. Informaci o civění do mobilu během jízdy jsem zatajila, rodičům však moje strohé vysvětlení prozatím stačilo.

„Takže jsi přeletěla přes řídítka a narazila do sloupu?“

„Hrůza,“ reagovala mamka na Eliščina slova. „Mohla ses zabít!“

„Nebo skončit na vozíku.“

„Díky za optimistické prognózy,“ provrtala jsem tátu pohledem.

Ale měli pravdu. Nebýt řidiče, který nehodu zpozoroval a následně mě přivezl do nemocnice, kdoví, jak by to dopadlo.

„Chudák,“ politovala jsem ho. „Potahy bude mít od krve, a ještě poslouchal můj hysterák.“ Styděla jsem se. Takovou scénu jsem od dětství neztropila. Ale nemohla jsem si pomoci. Od chvíle, co jsem nabyla vědomí, protínal okolí můj křik. Na oko dětinské a zkratové jednání, pro mě však úleva od bolesti.

„Jak ti je?“

Až s Eliščiným dotazem mi došlo, jak mizerně se cítím. Žaludek mi plaval na vodě, v hlavě mi třestilo a o slovo se hlásila závrať. Nejspíš pozůstatek narkózy. K tomu mi nervy drásala palčivá bolest v ruce a... *Auvajs*, zranění nad pravým obočím. *Hotová Miss modřina!*

Ale na důkladnější průzkum těla nebyl čas. V pokoji se po zaklepání objevila doktorka. Mladá, odbarvená blondýnka, s umělými řasami a silikony. Vypadala dobře – což bylo fajn. Měla jsem šmrncovní lidi ráda, ale její věk mi na klidu moc nepřidal. Tipovala jsem ji na čerstvou absolventku medicíny a modlila se za její úspěšné studium.

Snad ví, co dělá.

„Jak se vám daří?“ snažila se nás okouzlit hollywoodským úsměvem. „Máte bolesti?“

Okamžitě jsem přikývla a zkřivila tvář do nepřirozené grimasy.

„No jo, analgetika pomalu přestávají účinkovat. Další ale dostanete až za dvě hodiny.“

Nic lepšího jsem si nemohla přát.

„Můžete mi věřit, že bolest je utlumená. Oproti normálnímu stavu, bez utišujících prášků, asi poloviční.“

„Je to vážné, paní doktorko?“

„Nemusíte se bát, paní Novotná. Natálie bude v pořádku. Utrpěla sice otřes mozku a má pár pohmožděných žeber, ale není v ohrožení života. Operace dopadla dobře, i když přiznávám, že nám dala zabrat. Otevřená fraktura loketní kosti není žádná banalita.“

Se slovem *operace* se mi vybavila mlhavá vzpomínka na pooperační JIP. Lhala bych, kdybych s přesností tvrdila, jak dlouho jsem tam byla, ale nejspíš se nejednalo o týdný ani dny. To bych si pamatovala líp.

„A co dál?“ do hovoru se zapojil taky táta, jako by zapomněl, že stále patřím mezi živé. „Jak –“

„Jak bude probíhat léčba?“ předběhla jsem ho.

„Máte za sebou komplikovanou operaci, při níž jsme dali do pořádku kosti. Teď je na vaší ruce dlah fixovaná obinadly, aby se k ráně pohodlně dostaly sestřičky. Ty budou každé ráno kontrolovat zavedené drény, případné hnisání. Pokud vše půjde hladce, brzy vyfasujete sádku, se kterou už budete moct jít domů.“

Všichni vypadali spokojeně. Vrásky z tátova čela se vytratily a linka jeho úst se vrátila do normálu. Zato mně se z toho hlava točila kolem. *Drény? Srovnané kosti? Hnisání???* Byla jsem tak mimo, až jsem oněměla.

„Jak dlouho bude v nemocnici?“ prodrala se ke slovu opět hlava rodiny.

„To je předčasná otázka, pane Novotný,“ zamrkala na něj umělými řasami. „Předpokládaná hospitalizace se

může lišit. Každý člověk to zvládá jinak, a proto i každé zotavování je jinak dlouhé. Můj optimistický předpoklad je, že se si u nás poleží ještě týden až dva.“

Týden až dva? Obří šutr mi dopadl do slabin.

„Tím to ale samozřejmě nekončí. Se sádrou stráví minimálně šest týdnů a poté budou následovat pravidelné rehabilitace.“

Řekla jsem šutr? Oprava. Myslela jsem celou lavinu kamenů! Nesmím teď sportovat, určitě nakynu a... Panebože! Co dovolená?!

„Nebudte smutná, mohlo to dopadnout hůř,“ utěšovala mě doktorka.

„Že by mi tu ruku amputovali?“

„I to se stává,“ ujistila nás.

Její přítomnost už naštěstí nebyla zapotřebí. Zaklapla desky, rozloučila se a důležitě odkráčela z pokoje na chodbu. Po jejím odchodu nastalo loučení s rodinou. Ani mi to nevadilo. Byla jsem unavená, a hlavně rozčilená. Nechtěla jsem se na ně přihloupě usmívat, zatímco mi uvnitř explodoval vulkán emocí. Zběžně jsem nadiktovala Eli seznam věcí, které mi má příště přinést, otočila se na bok a dříve než za sebou stihli zavřít dveře, jsem už oddychovala. Aspoň že ve spánku může člověk naplno vypnout.

Probudila jsem se po dvou hodinách. Slunce právě zapadalo za horizont, střídání dne a noci bylo ale to poslední, co mě zajímalo. Trápila mě úplně jiná věc. O slovo se hlásící močový měchýř.

S odchodem do koupelny jsem však otálela. Bála jsem se, aby mě vratké nohy udržely a jestli si můžu přibalit na

cestu pytlík s drény. Zvonit na sestřičky jsem ale odmítla. Ponížení už bylo až až.

Opatrně jsem se posadila a spustila nohy na studené lino. *Brrr, musím napsat Elišce o papuče, na ty jsem úplně zapomněla.*

Po prvním postavení to se mnou pěkně zacloumalo. Nohy mě sice držely, ale třásly se oslabením, trápila mě bolest v zátylku a poraněná ruka žadonila o odpočinek. Každým pohybem vysílala do mého mozku gejzír hvězdiček, který mi pak tančil v kruhu před očima.

Vybalancovala jsem rovnováhu, sebrala zbytky sil a pomalými, vůbec ne ladnými pohyby jsem se přesunula do koupelny. Naštěstí byla součástí pokoje. Mohla jsem si gratulovat, že nemusím na chodbu.

Po vykonání neodkladného jsem si opláchla ruku a zhlédla svůj odraz v zrcadle. To, co jsem spatřila, nebylo dvakrát povzbudivé. Od nehody uteklo sotva pár hodin, přesto jsem vypadala úplně jinak. Vlasy, pýcha mého zevnějšku, byly splihlé, mastné a mezi konečky se zachytily zaschlé chuchvalce sražené krve. Oči rámovaly temné kruhy, nad pravým obočím se zřetelně rýsovala krvavá jizva a všude samá boule. Nevěřila jsem tomu, co vidím.

Přitom zevnějšek pro mě byl obzvlášť důležitý. Přirozená kaštanová barva vlasů podtrhovala dokonalost střihu do podkovy. Ta sice už nepatřila mezi *in* účesy, ani módní trendy mě však nedonutily ke změně. Nosila jsem ji už od střední – přesněji od chvíle, co mi Dave, můj první kluk, vyznal lásku a jako správný puberták nezapomněl dodat, že ze všeho nejvíc na mně obdivuje vlasy. Ne moji bystrost ani dobré srdce. Komu by šlo v patnácti o takové „zbytečnosti“? Ale sexy účes odkrývající

můj krk. Od té chvíle jsem si nechávala podkovu zastřihávat pravidelně.

Při mé zpáteční cestě do postele se znenadání otevřely dveře. Stála v nich sestřička tlačící lůžko s korpulentní babičkou. Byla přikrytá až pod bradu, přesto své proporce neukryla.

„Neměla byste vstávat,“ mračila se zdravotnice svým směrem. „Ztratila jste hodně krve a máte otřes mozku. Pokud cokoliv potřebujete, stačí zazvonit. Rádi vám pomůžeme.“

Byla přísná, vyžadovala poslušnost, ale vyzařovala z ní empatie. Pokusila jsem se pousmát.

„Chce to čas a trpělivost. Za chvíli bude líp, uvidíte.“ Ponechala babi svému osudu, pomohla mi zpátky do peřin a střelhibitě se vrátila k ní. „Odteď tady budete mít společnost,“ kývla směrem ke stařence. „Aspoň nebudete sama.“

Jenže právě po samotě jsem toužila nejvíc. Ideální by pochopitelně bylo, kdyby vedlejší postel – samozřejmě bez zranění – obýval Libor nebo Kristýna, pokud to ale nešlo, raději bych soukromí. Což jsem jí ovšem říct nemohla.

Sestřička se pustila do díla. Zručně s paní zaparkovala, zajistila vše potřebné a nezapomněla natrást její polštář. Poté nás nechala o samotě. Na nějaké zdvořilostní plky mě moc neužilo. Vytáhla jsem radši mobil a chystala se volat Liborovi, když mě upoutal šramot. Moje nová spolubydlící se pokoušela převrátit na bok, přičemž vypadala jako řeckořímský zápasník. Bojovala nejen s peřinou, ale zároveň i s vlastní vahou. Ke svému cíli se však ani nepřiblížila.

„Můžu vám nějak pomoci? Mám zavolat sestru?“

„Ale,“ zhluboka se nadechla. „To by nade mnou museli stát celý den. Už tak se naotravuju dost.“ Zaťala zuby, nevzdávala se, po pár minutách jí nicméně došlo, že bojuje s větrnými mlýny. K polohování zatím čas nedozrál. K čemu se však schylovalo, byl její spánek. Jen co si opět přitáhla peřinu, začala slastně oddechovat. A taky...

Já to tušila, skřípala jsem zuby. Zařezává jako dřevorubec!

Ale nic naplat. Za nadstandard jsem utrácet nechtěla a... *Třeba je tady jen dočasně*, doufala jsem a tentokrát opravdu vytočila Liborovo číslo. Nutně jsem potřebovala utěšit.

2

Natálie

Seznámili jsme se před půl rokem a jediné, čeho jsem za tu dobu litovala, bylo, že jsme se nepotkali dřív. Moje předchozí vztahy byly v porovnání s tímhle k smíchu.

První láska – nabušenec Dave, jak jsem si ho po rozchodu přejmenovala – chodila na stejnou střední. Dva vyjukání prváci – já navštěvující obor ekonomika a podnikání, on obrábění kovů – si brzy padli do oka. Nevadilo mi, že není nejbystřejší. Plánovala jsem tu intelektuální složku naší dvojice zastoupit sama, zatímco on by nás reprezentoval ve sportu. Byl to totiž Adonnis s dvěma N. Nadějný a Nádherný kulturista jezdící po závodech.

Mé nadšení se přesto vytratilo. Nedostatek bystrosti nebyl jeho jedinou slabinou. Postrádal základní vědomosti a především slušné způsoby. Ty mi u něj scházely nejvíc. Když jsme vyrazili na pizzu, kterou jsme pak poctivě platili fifty-fifty, neubránil se říhání ani nejapným vtípkům. Marně jsem se pak celá rudá snažila jeho buranství omlouvat. Mnohem víc mě však trápilo, jaký to byl škrt. V každé přibližlé komedii ukazovali, jak hlavní hrdinové obdarovávají své polovičky šperky nebo exkluzivními dovolenými, nabušenec Dave byl ale skrblík. Potřeboval peníze na pixly proteinů, které stály hříšné

peníze. A na solárko, aby před závody nabral barvu. Na všechno možné, co se týkalo jeho. Já jsem byla až na druhé koleji. A to hodně dlouho.

Až po roce jsem si uvědomila, že tudy cesta nevede. Koupila jsem mu krabici proteinových tyčinek a s rozchodovou frází „Je mi to líto!“ mu ji předala. Bála jsem se, že mě první rozchod položí na lopatky, ale opak byl pravdou. Přesně ve chvíli, kdy si přečetl výživové údaje na jedné z darovaných tyčinek a omlátil mi ji o hlavu se slovy „V rýsovací fázi budu těžko dlabat oříšky!“, jsem si nastavila vyšší laťku. Zařekla jsem se, že nepůjdu pod aspoň průměrně inteligentního alfa samce, ideálně prachatého gentlemana, kterého si budu vážit. A který si bude vážit mě.

Vyšlo to. Víkend po mých osmnáctinách, na divoké party v jednom klubu, jsem poznala Borise. Ruského podnikatele, který už deset let bydlel v Čechách. Nemohl být od nabušence Davea rozdílnější. Desetiletý věkový rozdíl mu poskytl nejen nadhled, ale i prosperující firmu s nemalými výdělky. Konečně jsem si připadala jako Julia Roberts s Richardem Gerem v *Pretty Woman*.

Brával mě do luxusních restaurací, zasypával značkovým prádlem i jinými dárky. Jednou parfémem, podruhé astronomicky drahými hodinkami. Problém byl jen v tom, že jsem je pak neměla kam nosit. Spolužáci na střední škole kvalitu nepoznali a Boris mě do společnosti vytáhl tak jednou za měsíc. A když už, jezdili jsme daleko – do větších měst – za kulturou nebo do wellness resortů. Zbytek času jsme trávili u něj v bytě. V posteli. Mezi saténovými polštáři a peřinami, kde jsem v duchu – naprosto nevhodně – posílala Daveovi poděkování. Naučil mě totiž výdrži, která se mi ve vztahu s Borisem

vyplatila. Byl neuvěřitelně náruživý a dokázal vyvádět celou noc. V různých polohách.

Až po pár měsících mi došlo, že je naše láska jen divadlem. Tušila jsem, že mě nezanedbává proto, že je pracovně vytížený, jak se obhajoval, ale proto, že se věnuje i někomu jinému. Poznala jsem, že přepychový, ale v podstatě nezabydlený byt není jeho domovem. Dokonce i to, že náš vztah nemá budoucnost. Přesto jsem šarmantního Rusa stále chtěla. Nedělala jsem mu scény, netlačila na něj a stala se jeho bokovkou. Sice tou druhou, ale sakra dobře opečovávanou milenkou.

Jednou se ale všechno pokazilo. Zahlédla jsem ho v obchodním centru, kde vedl za ruku blondátou holčičku. Vřískala na celé kolo „Ještě na zmrzlinku, tatííí!“ a mně došlo, jaká jsem zrůda. Rozvracečka rodin, zlatokopka, možná i prostitutka! Chtěla jsem být Pretty Woman, tak se mi jí dostalo se vším všudy. Akorát ten konec byl jiný.

Následoval rozchod. A to tou nejhlupejší formou. Přes mobil. Nemohla jsem se mu podívat do očí a radši jsem mu poslala zprávu. Pak mi zavolał.

„Viděla jsem tě s dcerou!“ vybalila jsem na něj.

„Aha...“

„Nemá to smysl.“

„Můžeme se vídat za stejných podmínek dál. Nikdy jsem ti víc nesliboval.“

„Ne, to máš pravdu,“ zadržovala jsem slzy. „Ale já chci normální vztah.“

„Ok, ten u mě nenajdeš.“

„Vím.“

„V tom případě se rozloučíme.“

„Dobře.“

A bylo to. Stačilo pár slov, minutový rozhovor a bylo po lásce, *Pretty Woman* i luxusu. Aneb jak jednoduše přijít o vše.

Tentokrát citové strážlivění trvalo déle. Byla jsem rok a půl single. Jasně, občas se nějaká rychlovka naskytla, ale vztahům jsem se vyhýbala. Až do ledna. Čekalo mě první zkouškové, maraton učení a bolehlav. Rozhodla jsem se proto odreagovat na svahu. Stála jsem zrovna ve frontě na vlek, když mě ohodila sprška sněhu.

„Hej!“ začala jsem se rozčilovat. Vzápětí, když si lyžař sundal helmu, jsem vyměkla. Pozorovaly mě ty nejkrásnější kukadla na světě. A očima to teprve začínalo.

Libor je přesně ten typ, který nemusí hnout prstem a sklídí úspěch. Jeho ježatý rozcuch působil sexy, o strništi nemluvě. Když mě začal balit, neměla jsem námitky. Už od začátku se mi líbil. A když na vleku prozradil, že studuje právnickou fakultu a bavil mě inteligentním humorem, měla jsem jasno. Chtěla jsem ho.

„V nemocnici?“ hulákal teď můj přítel do telefonu, když jsem se o nehodě zmínila. „Jedu za tebou!“

„Neblázní,“ mírnila jsem jeho unáhlenost, byť mě zároveň potěšila. „Je večer, návštěvy už dávno skončily, stejně bys mi nepomohl. Potřebuju prý čas a klid.“

Spustil monolog. Když jsem ho však uklidnila, že operace dopadla dobře, vytáhl nepříjemnější téma, se kterým jsem bohužel počítala.

„Jeď sám,“ špitla jsem, když vyzvídala, co s víkendovým pobytem. „Záloha by propadla a aspoň se odreaguješ.“

„Peníze nehrají roli, vždyť to víš. Ale...“

Možná jsem čekala větší zájem – *nikam bez tebe nejedu, jsi důležitější než Špindl nebo stýskalo by se mi* –, ale bezohledný racionalismus k němu zkrátka patřil.

„...Alici s Vítou bych zklamal. Už před měsícem jsme se domluvili, že zdoláme Pančavský vodopád za tmy. Ale nechci být za špatného partnera.“

Měl to být vtip, taky jsem se zasmála, zároveň mě však píchlo u srdce. Strach z možné pravdivosti tvrzení se usadil v mém podvědomí. *Má mě rád a jsme sehraný pár! Je dobře, že nepředvádí herecké výkony a zůstává upřímný.* Koukat se na jeho zklamanou tvář bych potom nerozdýchala.

„Posílej mi aspoň fotky.“

„Každopádně. A v neděli jsem u tebe jako na koni.“

Dovětek o tom, že ho miluju a těším se na něj, už neslyšel. Volala mu máma, proto hovor ukončil.

Nejvyšší čas jít spát! Nechtěla jsem se trýznit zklamáním. Už tak mě trápil pobyt v nemocnici, zlomená ruka i zkažená dovolená, proč k tomu přidávat ještě pochybnosti? Zavřela jsem oči a s kouzelnou mantrou *Zase bude líp* jsem se oddala spánku.

Dalšího dne ráno, pár minut po šesté, vtrhly do pokoje dvě sestřičky. Nemohla jsem se vzpamatovat a pochopit, proč neležím ve vlastní posteli, zdravotnice mě ale ihned obeznámily s fakty.

„Dobré ráno,“ švitořily vesele jedna přes druhou. „Jsme tady kvůli převazům.“ Mladší z nich popadla gázu a předvedla bravurní výměnu. Druhá mezitím zapisovala údaje do připraveného archu. „Za hodinu bude snídáně. Až budete s jídlem hotové,“ obrátila se i na mou sousedku, „nechte nádobí na stole. Vy, paní Kratochvílová, nevstávejte. Všechno chce svůj čas a do té doby vám

pomůžeme. Pak se připravte na vizitu. Ta bývá zpravidla po deváté.“

Jejich návštěva netrvala dlouho, brzy je vystřídala pracovnice rozvážející snídaně.

„To je kvůli té narkóze,“ promluvila sousedka po zhlédnutí nepříliš lákavého obsahu talířku. Ležela na něm suchá bulka s plátkem sýra. Ale skromné pohoštění mi nevadilo. Kolikrát jsem ladila figuru do plavek a fungovala na ještě skromnější stravě. Babi však mé pochopení nesdílela. Krčila nos, jako by jí jídlo smrdělo.

Abych jí zvedla náladu a ona se nemusela namáhat, přinesla jsem jí talíř až pod nos. Stejně už jsem byla i přes včerejší zákazy po ranní hygieně na nohou.

„Děkuju ti, jsi učiněný poklad,“ pronesla s nádechem vlídnosti.

Trochu mě zarazila automatickým tykáním, ale nejspíš ve mně viděla generaci svých vnoučat. *Těm by přece taky nevykala...* Mimoto, už od rána jsem měla dobrou náladu. Hned po probuzení jsem si uvědomila, že bolest je o něco mírnější. Při každém pohybu jsem sice stále cítila v ruce pořádně hluboký střep, přesto mrákoty a nevolnost pominuly. Aspoň prozatím.

„Rádo se stalo.“ Zalezla jsem si do pelechu a mezi jednotlivými sousty jsem babi kradmo pozorovala.

Nebyla to typická pohádková babička, spíš pořádná *herdekbaba*. Vypovídal o tom jak její vzhled, tak i přehnaná gesta. Když se zamračila, napadlo mě, že začne pršet. Když mávla rukou, přizabila by mouchu a její dvojitý podbradek mě bude strašit ve snech.

Stáří... převalovala jsem nevyřčené slovo na jazyku. Dost mě to děsilo.

Šťestí, že mám život ještě před sebou.

Něco málo po deváté dorazil doktor za doprovodu dvou studentů. Mediky jsem hned rozeznala. Nejenže měli odlišnou barvu blůz, ale i srndovnní notýsky, do kterých si neustále zapisovali poznámky. Začali u mojí postele.

„Tak, co to tady máme?“ studoval doktor můj spis, zatímco si neustále posouval padající brýle zpátky na nos. Občas se zapomněl, četl bez nich, takže mě automaticky napadlo, že je v podstatě nepotřebuje. „Jak se cítíte, slečno Novotná? Nějaké změny?“

Řekla jsem mu o pulzující bolesti v ruce a zároveň s úlevou zmínila odeznění mrákot a nevolností. Tvářil se spokojeně. Na migrénu, kterou jsem následně popsala – a která byla pravděpodobně součástí uzdravování –, ne-reagoval. Pronesl ke studentům, že stav je stabilizovaný a vyvíjí se více než slibně. Pak se obrátil k babi.

„Paní Kratochvílová, co je s vámi? Zlomenina krčku stehenní kosti, aha aha...“, četl nahlas z její dokumentace. „Operace proběhla bez komplikací, krevní ztráta dorovnána, hlášení z JIP v normálu. Vypadá to dobře.“

Babča ho celou dobu poslouchala a přikyvovala tomu, co říkal.

„Jak dlouho jste na JIP byla? Máte bolesti?“ chrtil dotazy jeden za druhým.

„Asi den, nevím. Hodně jsem toho naspala. Jediné, co si vybavuju přesně, je cvičení. Snažili se mi nohu protáhnout a trochu rozhýbat.“

„A co ty bolesti? Jsou snesitelné?“

„Jak kdy. Když přestanou působit prášky, je to horší. Ale nestěžuju si.“

„V pořádku, paní Kratochvílová. Co bolí, to sílí.“ A pak jí zkontroloval ránu. „Vidíte to?“ otočil se ke studentům.

„Otok se trochu zhoršil, je potřeba ho převázat. Dones-
te berle, brzy se budou hodit,“ rozdál úkoly a měl se
k odchodu. Než však nahmatal mosaznou kliku dveří,
střelil *nadobroučkovým* pohledem po našich pelestech.
„Přineste jim cedulky. Kdo se v tom má vyznat?“ zavrčel
a zavřel za sebou.

Studenti pracovali v tichosti. Jeden odskočil na ses-
ternu pro předpřipravené kartičky s našimi údaji, zatím-
co druhý měnil obvazy. Babi tiše sténala bolestí.

„Berle přinese sestřička po obědě,“ rozloučili se
s námi. Nastal klid.

*Tak takhle to je, zlomenina krčku stehenní kosti. To
muselo bolet. I když já neměla co říkat.*

„Jak se vám to stalo?“ neukočírovala jsem svoji zvě-
davost.

„Kvaltovala jsem do sklepa pro brambory a nerozsví-
tila si přitom. Kdo mohl tušit, že mi tam zeťák nechal
v cestě kýbl s vodou?“ zamračila se. „Teď mi bude doma
stát robota a nikdo se toho nechytí.“

Vůbec jsem netušila, jak ji utěšit. Nadávat na zeťáka,
nebo ji litovat? Empatii jsme okrajově probírali v psycho-
logii, ale moc jsem v ní nevynikala. Tvářila jsem se proto
nezúčastněně a zkoumala její novou cedulku. *Hedvika
Kratochvílová – ročník 1938 – zlomenina krčku stehenní
kosti.*

Hedvika? Nepatřila jsem do fanklubu čarodějnického
učně, přesto se mi vybavila sova Harryho Pottera. Viděla
jsem ho sice jen jednou, na žádost Elišky, ale promaka-
ný svět kouzel se mi líbil. Courala jsem v myšlenkách
bradavickým hradem, kochala se otáčivým schodištěm
a přitom úplně vytuhla. Utišující léky zabraly. Vyšacho-
valy mě z bdění až do oběda, po kterém následovaly

návštěvní hodiny. Tentokrát místo včerejšího tria dorazila jen máma s Eliškou.

Mladší z dvojice vyskládala mé osobní věci do šuplíku, zatímco ta druhá zakryla peřinu nezbytnými dary. Džusy a ovoce jsem jí vtlačila zpátky, v nemocnici do stanu všechno, co potřebuju, ale pár sladkostí jsem si schovala.

Na plavky už to letos stejně nevidím, třeba se budou hodit. Obalit si nervy není nikdy na škodu.

„Co Libor? Ví, že jsi tady?“ zeptala se Eli poté, co máma odběhla pro kafe.

Popsala jsem jí náš včerejší rozhovor.

„Aha, a to pojede do Špindlu bez tebe?“

„Proč by ne?“

„Protože má holku v nemocnici?“ otazník na konci byl skoro až hmatatelný.

Zopakovala jsem včerejší Liborovu argumentaci. Eliška však byla jiná. Zálohou ani potřebným klidem na zotavení jsem ji neuchlácholila.

„Já ti nevím, Naty, ale být ve tvé kůži, jeho chování se mě dost dotkne.“

„Já mu ale řekla, ať jede.“ S bolestí hlavy rostl i můj vztek.

„Klasika. Žádná by se nechtěla doprošovat, ale neležíš tady s chřipkou. Mohl se aspoň zastavit před odjezdem.“

V to jsem taky doufala, ale navenek hrála zastánkyni praktického uvažování. Přece nebude ztrácet čas, když se potřeboval sbalit, a uvidíme se za pár dní. I když... už teď se mi po něm stýskalo.

„Ten váš vztah je stejně divný.“ Pomalu jsem začínala tušit, kam tím míří. „Já bych chtěla chlapa z lásky, ne z rozumu.“

„Ale já Libora miluju! Je cílevědomý, pilný, dotáhne to daleko.“ Měla jsem v záloze máminu hlášku „S právníkem se budeš mít dobře.“ Nestihla jsem ji však vyslovit. Eliška se postavila k oknu, prohlédla si nemocniční park a změnila téma.

Měla jsem ji přečtenou. Nechtěla se hádat, zbytečně mě rozrušovat, ale nesdílela můj názor. Snila o lásce jako trám, přičemž mi o ní poslední měsíce častěji a častěji vyprávěla. Holt jsme byly jiné. Ne každý potřebuje „srdce překypující citem“.

Za chvíli dorazila máma. Káva a její optimismus rozcupovaly dusnou atmosféru a naladily zbytek návštěvy na příjemnou frekvenci. Odpoledne uteklo jako voda. Až mi bylo líto, že odcházejí.

Když se tak stalo, dosedl na mě splín. *Co když má Eliška pravdu? Co když se měl Libor zachovat jinak a zůstat doma? Možná mě vážně tolik nemiluje. Tak jak by měl.*

Otázkou však zůstávalo, zda jsem po takové lásce vůbec prahla. Prozatím mi stačila vidina zajištěné budoucnosti a –

„Nad čím furt přemýšlíš?“ vytrhla mě z úvah babi.

„Jen tak,“ povzdychla jsem si.

„Ten rozhovor se sestrou nebyl nejpříjemnější. Ale někdy má starší sourozenec pod čepicí.“

„Myslela jsem, že spíte.“

„Nedá se spát pořád,“ pokrčila rameny.

Paráda. Takže teď abych se ve svých pocitech nimrala ještě před ní.

„Zarazil mě ten výčet superlativů,“ pokračovala, aniž by se ji o to někdo prosil. „To bylo samé dotáhne to daleko, hlava pomazaná –“